

[Kai Moltke.]

kan jeg røbe hemmeligheden: der var ikke én senere artikel med statsdepartementets svar. Jeg har læst i New York Times alene, et sted mellem 8 og 10 artikler, hvor det ganske simpelt er påstået, at der er to former for kontrol af de våben, som bliver påmonteret tyske flyvemaskiner og tyske raketter. Den ene er, at der ved flyvemaskinerne står 2 mand vagt, så piloten ikke får lov at gå ind i flyvemaskinen uden gennem amerikansk kontrol, og den anden er et sindrigt elektronsystem, som skal udøve en vis kontrol med det; men ifølge den diskussion, der er ført i amerikansk presse, er det yderst tvivlsomt; om man er nået så langt i teknisk henseende, at hver eneste atomraket kan bremses fra et centralt sted gennem et elektronsystem. Jeg tror, kontrollen ville være bedre, hvis vi ikke fik spredning af atomvåben, så vi ikke havde nogen nationale tyske styrker udrustet med atomvåben. Jeg tror, det ville være bedre, hvis ingen tyske raketter var udrustet med atomsprængladninger, og jeg kan ikke tro andet, end at udenrigsministeren også på dette punkt i alle tilfælde vil dele min frygt for, at netop sådanne overgangsformer til spredning kan blive en af de hindringer, som vanskeliggør at nå frem til en aftale.

Til sidst kan jeg udtale, at jeg deler udenrigsministerens ønske om, at man ikke fordyber sig for meget i, hvem der historisk havde ret, og hvem der havde uret, og jeg skal også med stor glæde understrege den erklæring fra Danmarks udenrigsminister: fejl og dumheder er blevet begået på begge sider i Vietnamkonflikten. Det gav lidt luft. (*Udenrigsministeren* [Per Hækkerup]: Det er også sagt før!). Ja, det var slet ikke dårligt udtrykt, og så behøver jeg altså ikke længere at polemisere mod udenrigsministeren som forsvarer for et fejlrit Amerika.

Jeg tror, vi skal gå et lille skridt videre ad denne bane. Det er ikke nok, at man selv gerne vil have folk til forhandlingsbordet. Hvordan får man dem lettest til at sætte sig ved forhandlingsbordet? Hvordan får man lettest hindret, at konflikten breder sig til en kontinental asiatisk konflikt? Udenrigsministeren og jeg ved udmærket godt, at sætter amerikanerne nu efter nybevillingen af 13 milliarder til Vietnam-

krigen yderligere 100.000 eller 150.000 soldater ind, så sker der uvægerligt det — kineserne har jo endnu ikke regulære divisioner dér, fordi det ligger så nær ved Kina, som er en voksende militær og økonomisk magt — at tidspunktet kommer, hvor der ikke alene bliver tale om amerikanere, australiere, newzealændere og nu folk fra Sydkorea — Formosa har tilbudt sig, og på Philippinerne er det til debat — i Vietnam. For kan man stå og sige: amerikanerne må være der i stigende antal, australiere og newzealændere må også være der, folk fra Sydkorea må deltage i kampene, fra Philippinerne må man være med i kampene, uden at det krænker Genève-traktaten, mens vietnamesere, som bor på den anden side af en breddegrad, er aggressorer, hvis de blander sig i deres eget lands indre anliggender? Det er kernepunktet.

Derfor vil jeg råde udenrigsministeren til — jeg kan jo ikke forlange nogen erklæringer om de ting her i dag — at gøre sin amerikanske allierede opmærksom på, at jo færre troppeophobninger man får i Vietnam, des bedre. For hver gang man trækker 10.000 mand hjem i stedet for at sende 10.000 mand, bliver det lettere at få modparten til at sætte sig ved forhandlingsbordet og forhindre, at denne krise udvikler sig til en asiatisk konflikt.

Erik Kragh: Jeg vil gerne sige til den højtærede udenrigsminister, at jeg synes jo nok, at ministeren var lidt flot, da han af-færdigede hr. Frode Jakobsens og mit indlæg med, at hr. Frode Jakobsen rettede et drabeligt angreb på Amerika og jeg rettede et drabeligt angreb på Nordvietnam. For det var jo aldeles ikke tilfældet. Det jeg søgte var på baggrund af den anti-amerikanske propaganda, der går over landet i forbindelse med Vietnamkrigen, at forklare, hvorfor amerikanerne er i Vietnam, deres militære og humanitære indsatser. Det er da helt rigtigt, at man skal ikke grave historien op, men man kan jo ikke godt forklare amerikanernes tilstedeværelse, hvis man ikke forklarer, hvorfor de er til stede. Det ærede medlem hr. Kai Moltkes lige fremsatte bemærkninger viser jo med al tydelighed nødvendigheden af en gang imellem at grave tilbage i historien, for hr. Kai